



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובע: אלמוני

נגד

הנתבעת: פלונית

ב"כ התובע: עו"ד איתי כרמון
ב"כ הנתבעת: עו"ד מוטי קראוס

פסק דין

חלק ראשון - סיפור המעשה בתמצית; התייחסות לפסק הדין וטענות הצדדים; הנושאים בהם יעסוק פסק הדין

1. סיפור המעשה בתמצית שבתמצית

- התובע ורעייתו לשעבר פנו אל הנתבעת לטיפול בזוגיות. ההמלצה אודות הנתבעת ניתנה לתובע ולגרושתו על ידי אחיה של הגרושה. פסיכיאטר במקצועו. הטיפול הזוגי שארך כארבעה חודשים לא עלה יפה. למרבה הצער גם חיי הנישואין לא.
- כשנה לאחר סיום הטיפול החליטה הנתבעת ולכל הפחות הסכימה לסייע לגרושתו של התובע. הנתבעת מסרה לב"כ הגרושה מכתב ובו התייחסות אל התובע, התנהלותו וכן אמירות שונות המתייחסות לתובע על מנת שהגרושה תעשה בהן שימוש. האמירות התייחסו לטיפול ומכתב זה אף הוצג לבית המשפט במסגרת דיון שעניינו צו הגנה.
- הנתבעת אף חתמה את המכתב בשמה בצירוף התואר פסיכולוגית חינוכית – הגם שכלל אינה פסיכולוגית.
- הנתבעת התבקשה על ידי יו"ר וועדת הרישום ומנהלת פנקס הפסיכולוגים למסור הסבר למעשיה ובמכתב הסבר ששלחה הסבירה בין היתר ש"את חוות הדעת כתבתי בשיתוף עם בעל מקצוע (פסיכיאטר). מאחר והמסמך "עבר ידיים" עם איש מקצוע קפדן ודקדקן במיוחד...". אותו בעל מקצוע, פסיכיאטר קפדן ודקדקן – הוא לא אחר מאשר אחיה של גרושת התובע, שקישר בין בני הזוג לבין הנתבעת.

מכאן התביעה בה עותר התובע לפיצוי בסך של 400,000 ₪ בעילות ובפירוט שיובאו להלן.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

2. על פסק הדין

- 2.1. התובע עותר כאמור לפיצוי בסך של 400,000 ₪. לפי הפירוט הבא:
- **החזר עלות הטיפולים** - בגין הכספים ששולמו בגין "הטיפולים" עתר לפיצוי בסך 3,000 ₪ (סעיף 90 וכן 149(5) לכתב התביעה המתוקן).
 - **עגמת נפש** - בשל עוגמת נפש ושאר נזקים לא ממוניים על דרך האומדנה עתר לפיצוי בסך 50,000 ₪ (סעיף 105 וכן 149(4) לכתב התביעה המתוקן).
 - **פגיעה באוטונומיה** - בשל הפגיעה באוטונומיה, כאשר סבר שהטיפול מוענק על ידי פסיכולוגית, פגיעה שגרמה לאבדן אמון בבעלי מקצוע טיפוליים - פיצוי בסך 50,000 ₪ (סעיף 113 וכן 149(3) לכתב התביעה המתוקן).
 - **הפרת חובה חקוקה** - פיצוי בסך של 50,000 ₪ (סעיף 120 וכן 149(6) לכתב התביעה המתוקן);
 - **פגיעה בשם הטוב** - בשל הפגיעה הזדונית בשמו הטוב - פיצוי בסך 150,000 ₪ ולחילופין פיצוי בסך 80,555 ₪ ככל שייקבע כי לא הייתה כוונה לפגוע (סעיף 135 וכן 149(1) לכתב התביעה המתוקן);
 - **פגיעה בפרטיות** - בשל הפגיעה הזדונית בפרטיות - פיצוי בסך של 129,688 ₪ ולחילופין פיצוי בסך 64,844 ₪ ככל שיקבע כי לא הייתה כוונה לפגוע (סעיף 136 וכן 149(2) לכתב התביעה המתוקן).

2.2. הנתבעת מצדה טענה שיש לדחות את התובענה וטענה כי מכתב "סיכום הטיפול" הופנה לבת זוגתו של התובע וזאת על פי בקשתה ובאמצעות באת כוחה. לדבריה, לא נגרמה כל פגיעה בפרטיות ו/או הוצא לשון הרע כלפי התובע וזאת משנמסר לה כי מכתב זה יוצג אך ורק במסגרת הליך משפטי בדלתיים סגורות בין בני הזוג. זאת ועוד, הוסיפה וטענה כי לא הציגה עצמה בפני התובע ובת זוגו כפסיכולוגית מומחית ו/או כפסיכולוגית בכלל.

2.3. **העדים בהליך** - מטעם התובע העידו התובע עצמו וכן גב' ימימה גולדברג יו"ר וועדת הרישום ומנהלת פנקס הפסיכולוגים; מטעם הנתבעת העידו הנתבעת עצמה וכן גרושתו של התובע.

3. תמצית טענות התובע

3.1. התובע ציין כי שאל את הנתבעת טרם הטיפול לטיב הכשרתה וזו ציינה כי היא פסיכולוגית מוסמכת, מטפלת זוגית ומגשרת וכי כל דבר שנגלה לה בגדר הטיפול יישאר חסוי.

3.2. התובע הליך על הטיפול וטען שזה הרע את יחסיו עם אשתו דאז ובני הזוג מצאו עצמם בהליכי גירושין. לדבריו, לאחר תום "הטיפול" גילה בעיצומו של הליך הגירושין כי הנתבעת שלחה לצדדים שלישיים שאינם מורשים את "סיכום הטיפול" שבעניינו. אותו סיכום טיפול נשלח אל באת כוחה של אשתו דאז. בהמשך התחוויר לתובע שהנתבעת שיתפה גם את אחיה של גרושתו בסיכום טיפול זה. גרושתו של התובע עשתה, לטענתו, שימוש במכתב זה במסגרת ההליך המשפטי ביניהם.





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

- 3.3. התובע ציין שלאחר שגילה אודות מכתב "סיכום הטיפול" פנה למשרד הבריאות והתברר לו כי הנתבעת לא מופיעה במרשם הפסיכולוגים וכי איננה פסיכולוגית כלל וכלל.
- 3.4. לטענת התובע מסמך "סיכום הטיפול" שפורסם לצדדים שלישיים ללא אישורו מציג אותו באופן חד צדדי, לא מאוזן, פוגעני ותוכנו נועד להשפיל ולבזות. המכתב מפר הפרה בוטה של כללי החיסיון, הסודיות והנאמנות בין מטפל- מטופל, המכתב מוטעה ומשחיר את פניו, ומהווה פגיעה מובהקת בפרטיותו ובשמו הטוב.
- 3.5. לצד כל זאת הוסיף התובע וטען שהתנהלות הנתבעת עולה כדי הפרת חובה חקוקה, ובין הוראות החוק שהופרו ע"י הנתבעת, נמצאות הוראות חוק הפסיכולוגים, תשל"ז - 1977, חוק הגנת הפרטיות תשמ"א - 1981, חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה - 1965, חוק העונשין, תשל"ז - 1977. בנוסף טוען התובע שמעשי הנתבעת עולים כדי מעשים פליליים. ובתוך כך טען כי התחזות הנתבעת לפסיכולוגית מבלי שנרשמה בפנקס הפסיכולוגים מהווה עבירה על חוק הפסיכולוגים וחוק העונשין. זאת ועוד, התובע ייחס לנתבעת עבירה מסוג קבלת דבר במרמה ובתחבולה בנסיבות מחמירות.
- 3.6. התובע טען עוד כי הטיפול שהעניקה הנתבעת היה רשלני ולאור הרשלנות וההפרה היסודית של ההסכם מולו הוא זכאי להשבת הסך 3,000 ₪ ששולמו לנתבעת בעבור הטיפול.

4. תמצית טענות הנתבעת

- 4.1. הנתבעת טוענת שמדובר בתביעה קנטרנית, משוללת יסוד ומופרכת. לדבריה, התובע עיוות את המציאות בכתב תביעתו, הסתיר עובדות מהותיות, הוציא דברים מהקשרם והכל על מנת להתעשר שלא כדין על חשבונה.
- 4.2. לדבריה, הדברים המיוחסים לה לא מהווים לשון הרע כמשמעותו בחוק איסור לשון הרע ואינם מהווים פגיעה בפרטיות כמשמעותו בחוק הגנת הפרטיות. לחילופין טענה כי הדברים המיוחסים לה אינם מהווים פרסום כמשמעותם בחוק איסור לשון הרע ובחוק הגנת הפרטיות.
- 4.3. לצד זאת, הוסיפה וטענה כי, איננה מציגה עצמה כפסיכולוגית מומחית ולא הציגה עצמה בפני התובע ובת זוגו ואף לא בפני מטופלים אחרים שקיבלו ממנה טיפולם זוגיים בעבר כפסיכולוגית מומחית ו/או כפסיכולוגית בכלל. לדבריה, התובע ובת זוגו לא הגיעו אליה לטיפול פסיכולוגי כי אם לטיפול זוגי בלבד וכי, הגעתו של התובע לא הותנתה בשאלת היותה או אי היותה פסיכולוגית.
- 4.4. ביחס למכתב "סיכום הטיפול" טענה הנתבעת כי המכתב הופנה לאחד הצדדים לטיפול קרי לבת זוגתו של התובע וזאת על פי בקשתה ובאמצעות באת כוחה. הנתבעת ציינה כי היא סבורה כי אין



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

בו כל פגיעה בפרטיות ו/או הוצאת לשון הרע כלפי התובע וזאת במיוחד כאשר נמסר לה כי מכתב זה יוצג אך ורק במסגרת הליך משפטי בדלתיים סגורות בין בני הזוג.

4.5. לדבריה באותה המידה שמכתב זה נשלח לבת זוגו של התובע ע"פ בקשתה ובאמצעות ב"כ היה יכול התובע לפנות אליה בין בעצמו ובין באמצעות בא כוחו והיה מקבל את אותו מכתב סיכום טיפול המיועד לשני הצדדים והמשקף הלכה למעשה את מהלך הטיפול הזוגי שקיבלו ואת התרשמותה המקצועית.

4.6. לדבריה, ככל ויסבור בית המשפט כי במכתב סיכום הטיפול יש משום לשון הרע ו/או פגיעה בפרטיות הרי שלגישתה עומדות לה ההגנות הקבועות בפרק ג' לחוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות. בנוסף, טענה כי עומדות לה ההגנות הקבועות בסעיפים 4-5 לפקודת הנזיקין (נוסח חדש).

4.7. הנתבעת הוסיפה וטענה כי המילה "פסיכולוגית" צוינה בהיסח דעת ובתום לב מבלי כוונה להציג מצג שקרי וזאת במקום המילה "יועצת" חינוכית.

4.8. לבסוף, הנתבעת הכחישה את ראשי הנזק וסכומי הנזק המופרכים והכחישה את הקשר הסיבתי העובדתי בין התנהלותה לבין הנזקים הנטענים.

אין באמור כדי להביא את מלוא טענות הצדדים ואולם די בתיאור זה כדי להציב המסד הדרוש להמשך פסק הדין.

5. הנושאים בהם יעסוק פסק הדין – תוכן עניינים

- 5.1. נוסח המכתב אותו הוציאה הנתבעת יובא בסעיף 6 לפסק הדין.
- 5.2. נסיבות הוצאת המכתב וכן דברי הנתבעת ביחס אליהם יובאו בסעיפים 7.2 ו-7.3 לפסק הדין.
- 5.3. דיון באשר לטענות ההטעיה שבמכתב ביחס למועדי הטיפול וכן בחתימה כפסיכולוגית חינוכית יובאו בסעיפים 7.4 ו-7.5 לפסק הדין.
- 5.4. המכתב הוא פגיעה בפרטיות התובע ועל כך יורחב בסעיף 8 לפסק הדין.
- 5.5. בנסיבות העניין אין לדון ולקבל טענות לפיצוי מכח חוק איסור לשון הרע, ועל כך ר' סעיף 9 לפסק הדין.
- 5.6. אין מקום לקבוע פיצוי בגין פגיעה באוטונומיה, פיצוי נפרד בגין עגמת נפש והפרת חובה חקוקה וכן אין לחייב בהשבת דמי הטיפול, דיון בנושאים אלה יובא בסעיף 10 לפסק הדין.
- 5.7. סכום הפיצוי לו זכאי התובע יידון בסעיף 11 לפסק הדין.
- 5.8. הערה לפני סיום ביחס לשמות בעלי הדין וכן סוף דבר המחייב את הנתבעת בתשלום פיצוי וכן הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד יובאו בסעיפים 12 ו-13 לפסק הדין.





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

חלק שני – דיון והכרעה

6. מסגרת הדיון - "סיכום הטיפול"

ראשית ועל מנת להציג את הבסיס לדיון בהליך – יובא להלן המכתב שהפנתה הנתבעת אל ב"כ גרושתו של התובע. מכתב "סיכום הטיפול" מיום 25.4.16, יובא להלן בנוסחו המקורי כאשר שמות התובע, הנתבעת וגרושתו של התובע הושמטו בציטוט זה ושונו. התובע יכונה – "הגבר", הגרושה תכונה – "האישה" והנתבעת תכונה פלונית (ההדגשות בציטוט להלן אינם במקור):

"בעקבות פנייתך אלי להלן סיכום המפגשים בין **הגבר והאישה**. האישה והגבר הגיעו אלי לטיפול זוגי, והשתתפו בתשעה מפגשים שנפרשו על פני ארבעה חודשים (מאי-אוגוסט). חלק מהמפגשים היו משותפים וחלק היו בנפרד. המפגשים המשותפים הופסקו מאחר והגבר לא רצה להמשיך בטיפול. האישה המשיכה להגיע למפגשים אישיים, כחלק מטיפול יחידני שמטרתו המשך הטיפול הזוגי. התרשמי מזוג עייף ושחוק רגשית ופיסית, כשכל יכולת ההכלה ההדדית נמוכה מאוד. לזוג שלושה ילדים קטנים בני 4 שנים, 2 שנים, 8 חודשים, והם מגדלים אותם כמעט ללא עזרה. עד לפני כמה חודשים האישה לא עבדה והייתה בבית. הגבר דחק בה לצאת לעבוד ולעזור בכלכלת המשפחה והמצב החמיר. גידול הילדים והאחריות עליהם מאוד מכבידים וקשים לגבר, והם מהווים נושא למחלוקות וריבים קשים ביניהם. הגבר מתקשה מאוד לשמור ולהתמודד עם הילדים בשעות אחה"צ עד חזרתה של האישה מהעבודה והפך בהדרגה להיות פחות ופחות סבלני, רטן והתלונן על כך ללא הרף. לאישה קל יותר עם שלושת הילדים הקטנים, והיא מטפלת בהם באהבה, סובלנות ונתינה רבה. החיכוכים וההתעמרות של הגבר באישה הם שיגרה יומיומית לעיני הילדים. התפרצויות קשות ואלימות מילולית. גם הנושא הכלכלי-כספי מהווה מקור לאיומים על גירושין ולאלימות מילולית גסה. האישה חוששת לקנות לעצמה בגד, ולילדים קונה צעצוע או בגד בחנויות הכי זולות ובסוף עונה. עליה לדווח על כל הוצאה ובלית ברירה לעשות מניפולציות כדי להסתיר ממנו "אינפורמציה מפלילה". עונש כואב נוסף הוא החרם שמטיל הגבר על המפגשים המשפחתיים עם משפחתה של האישה בימי שישי ובחג, באופן כללי התנהל הגבר מול האישה בשיטת עונשים, כל עוד דברים לא התנהלו כראות עיניו. האישה ניסתה לשקם את היחסים ביניהם בדרכים שונות. אפשרה לגבר לטוס לחו"ל עם חברים, לצאת בערבים עם "הבנים", אך כל מחווה לא זכתה להערכה מצידו. הגבר בז למראה החיצוני של האישה שהשמינה אחרי שלוש לידות צפופות ויחד עם זה מחבל בהליכתה לשיעורי פילאטיס היות וקשה לו מאוד להישאר עם שלושת הילדים.

לסיכום

מדובר בזוג עייף ושחוק נפשית ופיזית. במהלך השיחות המשותפות הצלחנו להתמקד בבעיות המרכזיות, היבט האלימות הכלכלית, התפרצויות אלימות, איומים ודפוסי התנהגות מענישה. העליתי בפניו כי אלו דפוסי התנהגות של בעל סינדרום הגבר המכה. תפיסת עולמו לגבי מהי אישה ולמה היא זקוקה. הקושי הניכר בהתמודדות עם גידול הילדים והשלכת הקושי והאחריות על האישה. ניכר היה כי הגבר התקשה מאוד לקבל את ההערות בשיחות. ניסיונות שונים לשקף



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

לו את הנושאים הללו נתקלו בהתנגדות רבה מצידו. הגבר מרוכז בעיקר בחוויות הקושי האישי היום יומי שלו כפי שאכן חווה אותו. לאחר מספר מפגשים האישה המשיכה להגיע לשיחות לבדה. האישה מצידה חוותה תחושת טרור כלכלי, אלימות מילולית, חוסר הערכה וחוסר אהבה.

לצערי, הנישואים של בני הזוג הידרדרו למצב בלתי אפשרי, אולי טיפול אינטנסיבי זוגי ופרטני יוכל לעזור להם.

בברכה,
פלונית,
פסיכולוגית חינוכית, מגשרת
ומטפלת משפחתית זוגית"

7. נוסח המכתב, נסיבות הוצאתו, והטעיות שבו

7.1. כללי

המכתב אותו הוציאה הנתבעת מתיימר להביא "סיכום המפגשים" בין התובע לגרושתו. עם זאת לפחות חלק מסוים מהעובדות שבמכתב מתייחסות למצב דברים שלא היה, ככל שהיה, במועדי הפגישות ועל כך בהמשך.

אותו מכתב אינו מחמיא לתובע. המכתב מתאר את התובע כבעל דפוסי התנהגות של גבר מכה, בעל התפרצויות אלימות, איומים, נוקט באלימות כלכלית ודפוסי התנהגות מענישה. את הגרושה מציג המכתב כמי שניסתה לשקם את היחסים אך כל מחווה שלה לא זכתה להערכה וכמי שחוותה תחושת טרור כלכלי, אלימות מילולית חוסר הערכה וחוסר אהבה.

7.2. נסיבות הוצאת המכתב

(א) הנתבעת מציינת את הלחץ שהופעל עליה על ידי גרושתו של התובע להוציא את המכתב. הנתבעת ידעה והבחינה בבעייתיות שבהוצאת מכתב המתאר טיפול זוגי ומגלה פרטים שלטענתה נאמרו בו. הנתבעת מתארת כיצד גרושתו של התובע התעקשה לקבל את המכתב ואילו היא (הנתבעת) לא רצתה להוציא תחת ידיה מכתב כזה כי מהניסיון של חברותיה "אסור לעשות דברים כאלה". אך בסופו של יום הוציאה את המכתב וכלשונה (בע"מ 93 לפרוטוקול, ההדגשות לא במקור) - "שאני התבקשתי לתת את המכתב הזה ומאוד מאוד לא רציתי לתת אותו, כי מהניסיון של חברותיי אסור לעשות דברים כאלה, כי זה עולה, משלמים מחיר, רביגלט אומרים בידיש, אבל היא כל כך התעקשה וגם לבי נכמר עליה וכתבתי את המכתב. עכשיו יש לי נתק במחשבה מה רציתי להגיד והתניתי את נתינת המכתב בזה שהמכתב יישאר אצל העו"ד כדי שישמש אותה לאינפורמציה נוספת או לאישור".



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

(ב) הנתבעת טענה שמסרה את המכתב לגרושת התובע על מנת שתדפיס אותו כשהיא מתנה את מסירתו בכך שיישאר "אצל העו"ד" של גרושת התובע. במלוא הכבוד קשה לקבל גרסה זו. ודוק – אם מדובר במסמך לידיעה בלבד של ב"כ הגרושה מדוע היה צורך להדפיסו? ומדוע לא ניתן היה להסתפק בשיחה או פניה של אותה עורכת דין אל הנתבעת? ומדוע החשש מהוצאת המכתב? הנתבעת נשאלה לעניין זה והשיבה כך (בע"מ 93 לפרוטוקול):

ש" למה צריך להדפיס מכתב שיישאר אצל העו"ד?

ת: זה מה שהם ביקשו.

ש: אפשר לקרוא גם כתב יד. סליחה שאני שואל כך, אבל למה להדפיס אם זה רק בשביל העו"ד?

ת: אני גם לא התכוונתי להדפיס, היה נראה לי שזה מאוד טוב לתת לה את זה בדף צהוב עם משבצות.

ש: אז כשאמרה לך גב' ... אין לי מדפסת וכו' ... לא נמצא, היית אומרת לה תראי, בשביל עו"ד שלך שתקבל, שתקרא כתב יד, מה כבר יכול לקרות?
ת: הייתי צריכה לעשות את זה."

מסירת המכתב לוותה אפוא בחשש מצד הנתבעת. הנתבעת ידעה ש"אסור לעשות דברים כאלה" אך מנגד רצתה לסייע לגרושת התובע. הנתבעת אף לא הסתפקה במסירת מידע אלא העלתה אותו על הכתב וכן מסרה אותו לגרושה במכוון על מנת שהמכתב יודפס.

(ג) גרסת גרושת התובע מדוע ביקשה את המכתב – "אולי נשתמש במשהו"

על הסיבה הברורה להוצאת המכתב העידה גרושתו של התובע, כשהיא מבהירה שהמכתב נדרש במסגרת בקשה לצו הגנה, וכלשונה (בע"מ 60 לפרוטוקול, ההדגשות לא היו במקור):

"הסיבה שביקשנו בעצם את המכתב סיכום, זה כי ההתנהגות שלו כלפיי הסלימה. זה היה אחרי שהגשתי בעצם בקשה לצו הרחקה וכל מיני הודעות אס.אמ.אס. כאלה שגם הראו לי ולעו"ד שלי שהוא הסלים בהתנהגות שלו כלפיי. כי היא כמובן היתה שותפה ועו"ד שלי וסיפרתי לה גם מה היה בטיפול הזוגי וכו' ואז היא אמרה אוקיי, בואי נבקש מכתב סיכום, נראה מה זה ואם בעצם יהיה לנו צורך, אז אולי נשתמש במשהו, אם באמת יש תימוכין במכתב, בסיכום"

כלומר – מלכתחילה הוזמן המכתב על מנת לעשות בו שימוש. זו הייתה הסיבה וזו הייתה המטרה. והנתבעת מצידה ריחמה על הגרושה וביקשה לסייע לה וכלשונה – "אני חלשת אופי, נכנעתי מהר. לא, גם היה לי כואב עליה, אמת לאמיתה" (בע"מ 120 לפרוטוקול).



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

המכתב, לאחר שתי החלטות של בית הדין הרבני - כאן המקום לציין שהנתבעת טוענת שממילא הורחק התובע על ידי משטרת ישראל עוד קודם המכתב וכי המכתב התייחס רק להארכת צו ההרחקה. מנגד הפנה התובע הפנה לכך שביום 2/4/16 דחה בית הדין הרבני בקשה במעמד צד אחד למתן צו הגנה. זאת ועוד, תגובת התובע לבקשה לצו ההגנה הוגשה ביום 23/4/16, קרי יומיים לפני הוצאת המכתב, דחה בית הדין הרבני בקשה למתן צו הגנה. כעבור יומיים, ביום 25/4/16 מסרה הנתבעת את מכתבה על מנת לעזור לתובעת, כאשר התנהל גם הליך בבית המשפט לענייני משפחה.

(ד) על נסיבות הוצאת המכתב ועל טענת הנתבעת לפיה קיבלה ייעוץ דווקא מאחיה של גרושת התובע ניתן ללמוד מדברי הנתבעת עוד וטרם ההליך המשפטי כפי שניתנה בהתכתבות עם משרד הבריאות. תשובה שניתנה לפניית הגב' ימימה גולדברג יו"ר וועדת הרישום ומנהלת פנקס הפסיכולוגים במשרד הבריאות. גרסה ראשונית שבמלוא הכבוד לא עולה בקנה אחד עם גרסאות מאוחרות כפי שניתנו במסגרת ההליך המשפטי.

- **גרסה ראשונה ומוקדמת ביחס לניסוח המכתב** - בפניית משרד הבריאות ביקשה יו"ר וועדת הרישום ומנהלת פנקס הפסיכולוגים הסבר מדוע הציגה עצמה הנתבעת כפסיכולוגית חינוכית. עוד נרשם שללא הסברים מניחים את הדעת ימוצו עם הנתבעת האמצעים המשפטיים לרבות הגשת תלונה למשטרה. הנתבעת השיבה וציינה בכתב במפורש כך:

"את חוות הדעת כתבתי בשיתוף עם בעל מקצוע (פסיכיאטר).

מאחר והמסמך "עבר ידיים" עם איש מקצוע קפדן ודקדקן במיוחד..."

- **גרסה שניה ביחס לניסוח המכתב** - בגרסה שניה טענה הנתבעת שאחיה של גרושת התובע רק ביצע תיקוני הגהה. במסגרת תצהיר העדות הראשית מסרה הנתבעת גרסה שונה. שם, בסעיף 17, טענה שלא הכינה את המכתב עם אדם אחר ולא עם אחיה של הגרושה. עוד ציינה שלמיטב זיכרונה גרושתו של התובע אמרה לה שאחיה ביצע מספר תיקוני הגהה במהלך הקלדת המסמך.

- **גרסה שלישית ביחס לניסוח המכתב** - בגרסה שלישית נטען שהנתבעת מעולם לא ראתה, לא דיברה ולא נפגשה עם אחיה של גרושת התובע. "חוץ מפעם אחת". גרסה זו תואמת גם לעדות גרושת התובע שלטענתה הקלידה מכתב בכתב יד שמסרה לה הנתבעת. לעניין זה העידה הנתבעת, שחתמה בסופו של יום על מכתב מודפס כך (בע"מ 121 לפרוטוקול. שמו של האח ושל הגרושה הושמטו ובמקומם נרשם –"האח" ו"האישה"): "לא ראיתי, לא דיברתי, לא נפגשתי עם האח חוץ מפעם אחת שהוא דיבר איתי מעולם. אני לא יודעת איך הוא נראה ואני חשבתי שהאח הדפיס את המכתב כמו שהסברתי, כי האישה אמרה שאין לה מדפסת..."





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

חשיבותה של הגרסה הראשונה והמוקדמת – זו שניתנה טרם תחילתו של ההליך המשפטי

יש לייחס חשיבות רבה לגרסתו הראשונה של בעל דין, גרסה הניתנת בטרם ההליך המשפטי ובטרם קיבלו העובדות נופך נוסף שאפשר והוא מוטה אינטרס. נופך שבו העובדות מוצגות כך שיתאימו לאינטרס הנוכחי במסגרת ההליך המשפטי. לעניין זה ניתן להפנות אל ע"פ 8449/17 פלוני נ' מדינת ישראל (מיום 16/6/19, נ' סולברג, מ' מזוז וא' שטיין), שם נקבע כך (ההדגשות לא במקור) – "הכלל הידוע הנקוט עמנו, והוא כי גרסה ראשונה עדיפה בדרך כלל על עדות מאוחרת שבמסגרתה יש ואדם משנה את גרסתו: "אם חוזר בו העד מעדותו המקורית ומעיד את היפוכה, אין הוא עושה זאת בדרך כלל כדי לתקן טעות שטעה בתום-לב, כי אם כדי להשיג מטרה אשר אין לה עם קביעת האמת ולא כלום" (ע"פ 421/71 מימרן נ' מדינת ישראל, פ"ד כו(1) 281, 287 (1972))."

חשיבות הגרסה הראשונה נכונה גם בהליך אזרחי וגם בהליך פלילי. ביחס להחלת ההלכה גם בהליך אזרחי ניתן להפנות אל ת"א 10738-09-12, גלובל טריידינג (גלאט) אפ אקס בע"מ ואח' נ' פרץ ואח' (מיום 3/7/19, כבי השי' ל' ביבי), שם נקבע כך (ההדגשות לא במקור): "כאשר מתגלית סתירה בין גרסה מוקדמת שמסר צד לבין גרסה מאוחרת, הרי שחזקה היא שעדותו המוקדמת היא הנכונה וזאת – בין היתר - הואיל ומדובר בגרסה אשר בדרך כלל נמסרת כאשר המוסר אינו מודע לתוצאות המשפטיות של דבריו, בעוד שגרסה מאוחרת יותר לא אחת אינה אלא גרסה אשר "שופצה" לצורך ההליך המשפטי".

7.3. סיכום עד כאן ביחס לנסיבות הוצאת המכתב

כאשר מסכמים כל האמור לעיל התמונה העולה היא כזו:

- **ראשית** - בית הדין הרבני דחה ביום 23/4/16 את בקשת גרושת התובע להוצאת צו הגנה. יומיים לאחר מכן הוציאה הנתבעת את המכתב כאשר התנהל הליך גם בבית המשפט לענייני משפחה (ס' 7.2 (ג) לעיל);
- **שנית** - גרושת התובע התייעצה עם עורכת דינה והחליטה לבקש מכתב מהנתבעת, שכן "אולי נשתמש במשהו" (ס' 7.2 (ג) לעיל);
- **שלישית** - הנתבעת מסרה את המכתב, למרות שידעה שהדבר אסור, אך רצתה לסייע (ס' 7.2 (א) ו-7.2 (ב) לעיל);
- **רביעית** – המכתב נכתב עם אחיה הפסיכיאטר של גרושת התובע, כפי שמסרה בתחילה הנתבעת; או אולי נרשם ונמסר להדפסה לגרושת התובע והאח רק ערך תיקוני הגהה, כגרסתה השנייה של הנתבעת; ואולי יש לקבל גרסה שלישית לפיה הנתבעת רשמה את המכתב בעצמה ורק מסרה להדפסה לאותה גרושה, שכן מעולם לא פגשה, לא ראתה ולא דיברה, למעט פעם אחת, עם האח (סעיף 7.2 (ד) לעיל);



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

7.4. הטעיה במכתב, ביחס למועדי הטיפול ותיאור עובדתי של סיטואציה שעל פניו לא

אירעה במהלך המפגשים

(א) הטיפול אותו עברו התובע וגרושתו נערך בין החודשים דצמבר 2014 למרץ 2015. בחודשים אלה לא עבדה גרושת התובע מחוץ לבית. עם זאת, מכתב הנתבעת התייחס לחודשים מאי עד אוגוסט. לכאורה ניתן לטעון שאין כל פסול בטעות זו – אך כאשר זוכרים שהמכתב הוקלד על ידי גרושתו של התובע, ניתן לתהות כיצד זו לא שמה לב לטעות. ואולם לא רק טעות במועדים, אלא התובע מפנה גם לכשל במכתב ועל כך בפסקה הבאה.

(ב) התובע מדגיש שבמהלך הטיפול, רעייתו דאז כלל לא עבדה מחוץ לבית. אמנם מאוחר יותר החלה הרעיה, כיום גרושתו, לעבוד מחוץ לבית – אך לא בחודשים דצמבר 2014 עד מרץ 2015. לעניין זה חשיבות רבה כאשר מפנים לכך שהנתבעת תיארה במכתבה עובדות המתייחסות לתובע ולעבודת גרושתו.

(ג) וכך ציינה הנתבעת במכתב כי (שם התובע וגרושתו הוחלפו בכינויים – "הגבר" ו"האישה") - "הגבר מתקשה מאוד לשמור ולהתמודד עם הילדים בשעות אחה"צ עד חזרתה של האישה מהעבודה והפך בהדרגה להיות פחות ופחות סבלני, רטן והתלונן על כך ללא הרף". ברי שתיאור זה אינו יכול להיות בגדר "סיכום המפגשים" – שכן במהלך המפגשים כלל לא עבדה גרושת התובע מחוץ לבית. אפילו שמעה על כך הנתבעת, לאחר המפגשים, מפי גרושת התובע – הרי היה מקום לציין זאת במפורש במכתב ולא במסגרת "סיכום המפגשים".

7.5. חתימה כפסיכולוגית חינוכית, כשהנתבעת אינה כזו

(א) הנתבעת, שאינה פסיכולוגית, החליטה להוסיף לעצמה במכתב את התואר – "פסיכולוגית חינוכית". וכך חתמה על המכתב כ"פסיכולוגית חינוכית, מגשרת ומטפלת משפחתית זוגית". אין ספק שאין מדובר בטעות. אדם, או אישה לא שוגים לחשוב שמא למדו והפכו להיות פסיכולוגים.

(ב) לעניין זה אין אלא לצטט את מכתבה של מנהלת פנקס הפסיכולוגים בו התייחסה לתשובתה של הנתבעת. תשובה בה ציינה הנתבעת בין היתר שהיא בגיל 71, עובדת כ-45 שנים בתחום הייעוץ והטיפול וכן מסרה הסברים לחתימתה כ"פסיכולוגית חינוכית". גבי ימימה גולדברג מנהלת פנקס הפסיכולוגים השיבה ביום 13/9/16 כך:

"אני תוהה כיצד אדם בגילך (כפי שציינת) העובד 45 שנים בתחום חורג ומועד וחותרם בהיסח הדעת כפסיכולוג כאשר מעולם לא למד באף מסגרת לימודי פסיכולוגיה ויתר על כן מעיד על עצמו שזה קרה מתוך "כוונה לעזור לזוג ובמיוחד למטופלת"!!!



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

משפט זה עדיף היה שלא ייכתב שכן הוא מעיד על חוסר הבנה בסיסי בחובתו של מטפל בשמירת הגבולות בינו ובין המטופלים ועל הבעיה בהעדפת מטופל אחד על פני השני מתוך הזוג".

בהמשך אף ציינה מנהלת פנקס הפסיכולוגים כך – "יתר על כן אם הדברים המופיעים במכתב התלונה הם נכונים נראה שלא מדובר במעידה חד פעמית אלא מתמשכת ובעבירות על אתיקה מקצועית בסיסית". לצד זאת הודיעה מנהלת פנקס הפסיכולוגים שהוחלט לא להפעיל שום הליך, שכן לדברי הנתבעת מדובר בתקלה חד פעמית ועוד הובהר שזכותו של המטופל, קרי התובע, לנקוט בכל הליך שייראה לו.

(ג) מכתב התשובה למנהלת פנקס הפסיכולוגים אכן מאיר באור בהיר את התנהלות הנתבעת וכך גם תשובתה של מנהלת הפנקס. מי שלא למדה פסיכולוגיה אסור שתחתום כפסיכולוגית. גם הנימוק לפיו הנתבעת החליטה להעדיף מטופלת אחד כל מטופל אחר, קרי את הגרושה על פני התובע – רק מחמיר את מצבה של הנתבעת. יוצא אפוא שהנתבעת ידעה שיעשה שימוש במכתבה וזאת תוך סיוע לגרושת התובע.

8. מכתבה של הנתבעת מהווה פגיעה בפרטיות התובע

8.1 התובע עבר אצל הנתבעת, יחד עם גרושתו, טיפול זוגי לשיקום נישואיהם. בכל הקשור לשמירה על הפרטיות אין זה מעלה ואין זה מוריד אם הנתבעת היא פסיכולוגית או לא וכיצד הציגה עצמה בפני התובע. זכותו של התובע היא לצפות לכך שפרטים אותם מסר, התנהגותו והתנהלותו לא יופצו על ידי הנתבעת ולא יימסרו על ידה. ואל מול זכות זו של התובע עומדת חובתה של הנתבעת לשמור על פרטיות וסודיות המידע שהגיעה לידיה.

8.2 שמירה על הסודיות – אינטרס של המטפל, אינטרס של המטופל ואינטרס של החברה - השמירה על סודיות המידע שמוסר מטופל למטפל – אינה רק אינטרס של המטופל. שמירה על הסודיות היא גם אינטרס של המטפל המעודד את המטופל בחשיפת צפונות ליבו וחיינו תוך הידיעה שחשיפה זו תישאר בדל"ת אמות הטיפול ולא תיחשף. זאת ועוד – שמירה על סודיות המידע היא גם אינטרס של החברה כולה, שכן הבטחה לסודיות ואכיפת הסודיות תעודד ותקדם הליכי הטיפול האישי ותגרום בכך לרווחת הציבור ככלל ולחיוק מעמד המטפלים בפרט.

ביחס לחשיבות הפרטיות גם לחברה עצמה ניתן להפנות לספרו של מ' בירנהאק, [מרחב פרטי] הזכות לפרטיות בין משפט לטכנולוגיה, תשע"א – שם בע"מ 120 – 121 נאמרו הדברים הבאים (ההדגשות לא במקור): "הצדקות אחרות לזכות לפרטיות אינן מתמקדות בפרט לבדו אלא בפרט הנתון בקשר עם אנשים אחרים. כלומר במערכת חברתית. הטענה כאן פשוטה ואינטואיטיבית: מערכות יחסים מסוימות זקוקות לתנאי רקע של פרטיות שיאפשרו את מימושן המיטיבי... הקשרים המצריכים פרטיות הם בראש וראשונה יחסי זוגיות וחברויות אישיות, אבל גם קשרים





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

רפואיים שונים (רופא – מטופל, פסיכולוג – מטופל) או קשרים המושתתים על יחסי אמון (עורכת דין – לקוח, עיתונאי – מקור). במד אלה המשפט מאפשר גם לצדדים זרים ליצור אמון באמצעות הסכם שתוכנו חובת סודיות וזו מגובה בכלל המשפטי הקובע כי הפרת ההסכם היא פגיעה בפרטיות".

8.3. ביחס לחשיבות שמירת הסודיות ניתן להפנות אל דברי כב' השי' י' עמית, בשבתו בבית המשפט המחוזי במסגרת תא (חי) 995/05, פלוני נ' מיקוד אבטחה שמירה שירותים ונקיון בע"מ (מיום 30/11/2006) שם נקבע כך – ההדגשות לא במקור) – "הדיסקרטיות והסודיות היא אבן הבסיס של הקשר הטיפולי, מעין אקסיומה ביחסי מטופל-מטפל, אמון שהוא הכרחי כדי שהמטופל יסכים להיחשף בפני המטפל, והחשיפה בתורה, הכרחית לשם איבחון והתערבות טיפולית".

ובהמשך נקבע כך – "המטופל אינו רגיל לחשיפה של עולמו הפנימי, ונכונותו לחשוף את המעיק עליו, נושאים עליהם אינו מעז לדבר אף בינו לבין עצמו, מבוססת על ההנחה שהדברים יישארו בינו לבין המטפל. המטפל מצידו, מעודד את המטופל לחשוף מידע פרטי ואישי, לעיתים אינטימי ביותר, תוך הבטחה לשמור על סודיות. יש הגורסים כי האמון שנוצר אצל המטופל בשל הבנתו כי "הסודיות מובטחת" היא קריטית כדי כך, שבלעדיה אין תקומה לקשר העדין והמורכב ביחסי מטפל-מטופל".

במקרה זה התייחס בית המשפט להסרת חסיון ולא לפגיעה בפרטיות, אך הניתוח פה לענייננו כאשר נקבע עוד כך (ההדגשות לא במקור) - "נשווה נגד עיננו את המטופל, או המטופלת, המגלה אוזנו של המטפל על רגשותיו, חולשותיו, על יחסו לסובבים אותו, על תחושותיו כלפי בת זוגו, על חיי המין שלהם, על מערכות יחסים שקיים מחוץ לקשר הנישואין וכיו"ב עניינים אינטימיים ורגישים ביותר שסיפר למטפל... הסרת החסיון... עשויה לפגוע קשות במהלך הרגיל של הטיפול, הן מתוך חשש של המטופל שדברים שיאמר ישמשו בעתיד כנגדו או שייחשפו ביום מן הימים לעיניים זרות, והן מתוך חשש של המטפל כי דברים שיירשמו על ידו, עשויים ביום מן הימים לשמש גם כנגדו, ושלא גם לפגוע בפרטיותו שלו כמטפל".

על חשיבות הדיסקרטיות למטופל, ניתן להפנות גם אל בג"ץ 1347/18 פלונית נ' בית הדין הארצי לעבודה (מיום 23/7/19, כב' השי' י' עמית, ד' מינץ וא' שטיין), שם נדונה גם כן שאלת חסיון והסרתו – אך תוך הדיון בכך עלתה חשיבות הדיסקרטיות בעבור המטופל.

8.4. העלאת "סיכום הפגישות" על הכתב והעברתו מהווה אפוא פגיעה בפרטיות התובע, תוך הפרת הסכם בינו לבין המטפלת. הסכם זה קיים מעצם יחסי הטיפול, במפורש ולכל הפחות במשתמע. הטיפול האישי, דיסקרטיות המידע המועבר, פתיחת הצוהר לחייו האישיים של התובע המטופל והנושאים הרגישים בהם עסק הטיפול יצרו הסכם משתמע, לכל הפחות, בו מתחייבת הנתבעת כמטפלת לשמור על סודיות המידע. בעצם העברת המידע התקיימו הוראות סעיף 2(8) לחוק הגנת הפרטיות המתייחס ל"הפרה של חובת סודיות לגבי ענייניו הפרטיים של אדם, שנקבעה בהסכם מפורש או משתמע".





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

הפרסום גם מהווה הפרה בהתאם לסעיף 9)2 לחוק המתייחס ל"שימוש בידיעה על ענייניו הפרטיים של אדם או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה". בנוסף מהווה הפרסום הפרסום הפרה בהתאם לסעיף 11)2 לחוק המתייחס אל "פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם, לרבות עברו המיני, או למצב בריאותו, או להתנהגותו ברשות היחיד".

8.5. טענות הגנה מכח חוק הגנת הפרטיות

לנתבעת גם לא קמה כל הגנה מכח חוק הגנת הפרטיות. לעניין זה יובאו הדברים הבאים:
(א) הנתבעת טוענת להגנה מכח סעיף 18(1) לחוק הגנת הפרטיות המייבא לתוך החוק את הוראות סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע. דא עקא וגם סעיף 13 לחוק איסור לשון הרע לא מקים כל הגנה לנתבעת. הנתבעת אינה צד להליך שבין התובע לגרושתו, הנתבעת לא הייתה עדה בהליך והפרסום לא נעשה במסגרת מסירת עדות בבית המשפט אלא כמסמך שנמסר ביודעין לעורכת הדין של גרושת התובע. אשר על כן לא מתקיימות הוראות סעיף 13(5) לחוק איסור לשון הרע המתייחס אך ורק אל "פרסום ע"י שופט, חבר של בית דין דתי, בורר, או אדם אחר בעל סמכות שיפוטית או מעין שיפוטית על פי דין, שנעשה תוך כדי דיון בפניהם או בהחלטתם, או פרסום על ידי בעל דין, בא כוחו של בעל דין או עד, שנעשה תוך כדי דיון כאמור".

(ב) הנתבעת גם לא נהנית מהגנת סעיף 18(2) על סעיפי המשנה שלו לחוק הגנת הפרטיות. סעיף 18(2) מפרט מקרים של הגנה הקמה למעוול, אך זאת רק כאשר המעוול פעל "בתום לב". במלוא הכבוד לא ניתן להתייחס למסירת המכתב כפעולה בתום לב. המכתב נמסר לבקשת מטופלת אחת של הנתבעת, היא גרושת התובע, על מנת לסייע אל מול מטופל אחר – הוא התובע. המכתב נמסר בנסיבות שפורטו בסעיף 7 לעיל ותוך לפחות הטעיה אחת ידועה – וזו החתימה כפסיכולוגית. גם ההטעיה ביחס לתאריכים לא תורמת לטענות תום הלב מצד הנתבעת. אשר על כן ממילא כל ההגנות בגדר סעיף 18(2) אינן רלוונטיות לנתבעת. גם לא קמה לנתבעת כל חזקה של תום לב, שכן מסירת המכתב ממילא לא היה נחוץ, לא היה הכרחי ובמלוא הכבוד – נעשה במודע תוך ידיעה אודות המטרות שהביאו לבקשה שיימסר.

(ג) מעבר לחובת תום הלב, שלא התקיימה בעניינה של הנתבעת, הרי גם אם נתייחס באופן ספציפי לסעיפי ההגנה אליהן מפנה הנתבעת הרי לא קמה לה הגנה. וכך:

- סעיף 18(2)(א) לחוק הגנת הפרטיות מקנה הגנה למעוול ככל ש"הוא לא ידע ולא היה עליו לדעת על אפשרות הפגיעה בפרטיות". בעניינינו הנתבעת ידעה היטב על אפשרות הפגיעה בפרטיות ולראיה אף העידה ש"מהניסיון של החברות שלי אסור לעשות דברים כאלה". וכאן יש להוסיף שאפילו לא הבינה וידעה הנתבעת על אפשרות הפגיעה בתובע – הרי בוודאי היה עליה לדעת על כך.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

- סעיף 18(2)(ב) לחוק הגנת הפרטיות מקנה הגנה למעוול ככל ש"הפגיעה נעשתה בנסיבות שבהן הייתה מוטלת על הפוגע חובה חוקית, מוסרית, חברתית או מקצועית לעשותה". בענייננו, לא הייתה כל חובה מוסרית או חברתית ובוודאי לא מקצועית לפגוע בפרטיות התובע.

- סעיף 18(2)(ד) לחוק הגנת הפרטיות מקנה הגנה למעוול ככל שהפגיעה "נעשתה תוך ביצוע עיסוקו של הפוגע כדין ובמהלך עבודתו הרגיל, ובלבד שלא נעשתה דרך פרסום ברבים". בעניינה של הנתבעת – כתיבת המכתב לעוה"ד של גרושת התובע, כשנה לאחר תום הטיפול לא נעשה במהלך עבודתה הרגילה ותוך ביצוע עיסוקה. בנוסף - המכתב פורסם, לפחות לידיעת עוה"ד של גרושת התובע, וכן אחיה ודי בכך כדי לשלול הגנת סעיף זה.

- סעיף 18(3) לחוק הגנת הפרטיות מקנה הגנה למעוול ככל ש"בפגיעה היה ענין ציבורי המצדיק אותה בנסיבות העניין, ובלבד שאם הייתה הפגיעה בדרך של פרסום - הפרסום לא היה כוזב". בענייננו לא היה עניין ציבורי לכך שמטפלת זוגית תגדיר עצמה כפסיכולוגית ותפגע באחד ממטופליה. אין מדובר במקרה בו עלה חשש של אלימות פיזית או פגיעה, דבר אשר נראה שלא היה; אין מדובר במקרה בו עלתה סיבה מיידית לדיווח כלשהו – ולראיה במשך שנה מתום הטיפול לא דיווחה הנתבעת דבר. לא היה כל ענין ציבורי בו לאחר המתנה של שנה החליטה לפתע הנתבעת לעשות "מעשה אסור", להוציא מכתב פוגע ולחתום עליו כפסיכולוגית.

9. בנסיבות העניין אין לדון ולקבל טענות לפיצוי מכח חוק איסור לשון הרע

9.1. משנקבע לעיל שהנתבעת עוולה ופגעה בפרטיות התובע הרי ממילא אין מקום לדון בטענות לפיצוי מכח חוק איסור לשון הרע. לעניין זה התובע עותר לפיצוי ללא הוכחת נזק ומשיקבע פיצוי בהתאם לחוק הגנת הפרטיות – לא ניתן לקבוע פיצוי נוסף ללא הוכחת נזק מכח חוק איסור לשון הרע. כאשר אותו פרסום מהווה גם פגיעה בפרטיות הוצאת לשון הרע – הרי לא ניתן לקבל פיצוי סטטוטורי כפול ללא הוכחת נזק, ור' סעיף 7א(ד) לחוק איסור לשון הרע הקובע ש"לא יקבל אדם פיצוי ללא הוכחת נזק, לפי סעיף זה, בשל אותה לשון הרע, יותר מפעם אחת" וכן ההוראה המקבילה לו המופיעה בסעיף 29א(ג) לחוק הגנת הפרטיות.

9.2. למעלה מהנדרש ייאמר בתמצית שאילו היה ההליך מתייחס לחוק איסור לשון הרע הרי עדיין היה התובע זכאי לפיצוי. האמירות ביחס אליו המציגות אותו כמתעמר, בעל התפרצויות אלימות וסינדרום הגבר המכה הן בהחלט אמירות שיש בהן כדי "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם" וכן "לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו" – הכל כאמור בסעיפים 1(1) ו-1(2) לחוק איסור לשון הרע.



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

לנתבעת גם לא קמה כל הגנה מכח חוק איסור לשון הרע. האמירות, במלוא הכבוד, לא נאמרו בתום לב ולא זכאיות לחסינות מכח סעיף 13 לחוק. בנוסף – אפילו היה תום לב באמירות – לא הוכח שהן בגדר אמת, לא הוכח מה הוא "סינדרום הגבר המכה" ומה מתוך רכיבי סינדרום זה מופיע אצל התובע.

10. אין מקום לקבוע פיצוי בגין פגיעה באוטונומיה, פיצוי נפרד בגין עגמת נפש והפרת חובה חקוקה וכן אין לחייב בהשבת דמי הטיפול

10.1. פגיעה באוטונומיה

התובע טוען לפגיעה באוטונומיה, שכן לדבריו התקשר עם הנתבעת לקבלת טיפול כאשר סבר שהנתבעת היא פסיכולוגית. אין לפצות את התובע בגין רכיב זה ולעניין זה יובאו הדברים הבאים:
(א) ראשית – התובע לא הוכיח שאכן התקשר מלכתחילה עם הנתבעת כאשר סבר שהיא פסיכולוגית. בהעדר הוכחה כאמור ממילא אין מקום לפצות בגין פגיעה באוטונומיה.

(ב) שנית - מעבר לכך ייאמר שכאשר נקבע פיצוי בגין נזק לא ממוני הרי אין להוסיף ולקבוע פיצוי נוסף בגין נזק שאינו ממוני. ראוי לייחד את מוסד הפגיעה באוטונומיה למקרים שבהם הנזק הוא שירי ולא ניתן לפסוק אחרת או למקרים משמעותיים שבהם נפגעה ליבת האוטונומיה ופגיעה זו הנה הנזק העיקרי או היחיד שנגרם" (מאמרו של הש' י. עמית, סוס הפרא של הפגיעה באוטונומיה, ספר שטרסברג-כהן בע"מ 465 (2017), שם בע"מ 494. ור' גם ע"א 2278/16, פלונית נ' מדינת ישראל (מיום 12/3/18) שם נקבע כך (, הציטוטים מפי כב' הש' י. עמית וההדגשות לא במקור): "הנזק שנגרם בשל פגיעה באוטונומיה הוא סוג של נזק נפשי, לצד סוגים, זנים ותת-מינים של רגשות ותחושות, המסתופפים כולם תחת המטרייה של נזק לא ממוני";

ובהמשך נקבע - "כפי שבת המשפט אינם נוהגים לפסוק פיצוי נפרד עבור צער, בוש, אי-נוחות, כעס, השפלה, טרדה, פחד, אבדן אמון בבני אדם וכיו"ב, אין מקום לפסוק פיצוי נפרד עבור אותן תחושות שליליות תוצאתיות כאשר הן נובעות משלילת זכות הבחירה".

ולסיכום ייאמר - עגמת הנפש, הפגיעה באוטונומיה הנטענת וכל אותן "רגשות ותחושות" מתבטאות בקביעת הפיצוי בגין הנזק שאינו ממוני. ולעניינו – יש לקבוע פיצוי בגין נזק לא ממוני וזה אכן ייקבע בשל הפגיעה בפרטיות. אין מקום לכפל פיצוי ולקביעה נוספת של נזק לא ממוני הפעם תחת הכובע של "פגיעה באוטונומיה".



בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

10.2. אין לקבוע פיצוי נוסף בגין עגמת נפש

פיצוי ללא עגמת נפש הוא פיצוי לא ממוני, בדיוק כמו הפיצוי ללא הוכחת נזק מכח הפגיעה בפרטיות. בדומה לדיון לעיל ביחס לטענות הפגיעה באוטונומיה – הרי אין מקום לקבוע פיצוי לא ממוני נפרד בגין עגמת נפש כאשר נקבע כבר פיצוי לא ממוני מכח הפגיעה בפרטיות.

10.3. אין לקבוע פיצוי נוסף בגין הפרת חובה חקוקה

התובע הפנה לשורה של טענות בגין הפרת חובה חקוקה. טענות אלה נבלעות בטענה הכללית של פגיעה בפרטיות. בוודאי הסעד בגין טענות אלה נבלע בסעד הלא ממוני של הפגיעה בפרטיות התובע. זאת ועוד – לא הוכח כל נזק בגין הפרת חובה חקוקה. לא הוכח שדווקא המכתב גרם לנזק ממוני כלשהו וממילא אין מקום לקבוע פיצוי להטבת נזק כאשר אותו נזק לא הוכח.

10.4. אין לקבוע הסבת סכומי הכסף ששולמו עבור הטיפול הזוגי

התובע עותר לקבל הסך של 3,000 ₪ בעבור התשלומים בגין הטיפול הזוגי. אין מקום לקבל טענה זו. הטיפול הזוגי והטיפולים אכן הוענקו על ידי הנתבעת. אין כל עלה חוזית להשבת סכומי הכסף בגין טיפול שנתי. ככל שלטעמו של התובע הטיפול לא היה יעיל הרי אין בכך כדי לחייב בהשבת התשלום. גם הטענות בגין פגיעה בפרטיות, כמו כל עוולה אחרת, לא גורעות מזכותה החוזית של הנתבעת לקבל תמורה עבור פגישות הייעוץ, ולא מביאות לכך שעל הנתבעת להשיב סכומים אלה..

11. סכום הפיצוי לו זכאי התובע

11.1. בעת קביעת הפיצוי לתובע יש להתייחס לנסיבות המקרה, לפגיעה בתובע אשר ביקש לקבל טיפול זוגי ונאלץ להתמודד עם פגיעה בפרטיותו. בעת קביעת הפיצוי התייחסתי גם לטיב הפרסום, למצב המשפטי בו נעשה ולקשר בין הצדדים, וכן לעובדה שעל פניו יש מקום לקבוע פיצויים המתייחסים להעדר תום הלב שבפרסום. ביחס לשיקולי קביעת הפיצוי ר' ע"א 6903/12, Canwest Global Communications Corp נ' אלי עזור (מיום 22.07.2015), תוך היקש והתאמה, המתייחס לפיצוי בגין עוולת לשון הרע.

11.2. בטרם קביעת סכום הפיצוי אציין שמעשי הנתבעת בהחלט אינם בגדר "זוטי דברים". עוד אציין שלעובדה שמשטרת ישראל הרחיקה את התובע מביתו אין כל רלוונטיות לעניין הפיצוי. מבלי להיכנס לשיקולים שעמדו בבסיס ההרחקה – הרי אף אחד מהם אינו מקנה לנתבעת את הזכות לפגוע בפרטיותו של התובע. גם לעובדה שהתובע וגרושתו הגיעו להסכמות הכוללות גם ביטול תלונות הדדיות אין כל רלוונטיות ביחס לגובה הפיצוי בו יש לחייב את הנתבעת.

11.3. אין להתעלם מנסיבות הפרסום. התובע אף חזר והדגיש שלנתבעת אף היה אינטרס כלכלי בסיוע לגרושתו, על מנת שאחיה יפנה אליה מטופלים נוספים. גם מבלי להכריע בטענה זו, הרי הנתבעת כשלה כאשר חתמה כפסיכולוגית, כאשר הוציאה את המכתב תוך שהיא יודעת שהדבר אסור





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

וכאשר עוולה כלפי התובע כפי שהורחב רבות לעיל. התובע עותר לכפל פיצוי סטטוטורי בשל ה"כוונה לפגוע" שהייתה בפרסום. באשר לפיצוי במקרה של "כוונה לפגוע" קובע סעיף 29א(ב)(2) לחוק הגנת הפרטיות כך (ההדגשות לא במקור) – "במשפט כאמור בפסקה (1) שבו הוכח כי הפגיעה בפרטיות נעשתה בכוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור באותה פסקה, בלא הוכחת נזק".

העובדה שהנתבעת פעלה ביודעין והוציאה את המכתב שלא בתום לב, מביאה לכך שיש לחייבה בפיצוי מוגבר. פעולה בחוסר תום לב ואף ביודעין מביאה לכך שאין הגנה כנגד העוולה, אך עם זאת – לא כל פעולה בחוסר תום לב וביודעין תחשב לפעולה "בכוונה לפגוע".

אם נאמר שכל פעולה בחוסר תום לב וביודעין היא פעולה "בכוונה לפגוע" – אזי נאלץ לומר שכל עוולה שאין לה הגנה היא עוולה שנעשית "בכוונה לפגוע". אך לא כך הדבר. הפרסום עצמו נעשה תוך כוונה, וניתן לקרוא לכך מעין "היסוד הנפשי" של מבצע העוולה. אך אין די בכוונה לביצוע הפרסום – אלא יש צורך בכוונת מכוון לפגוע בתובע, זה אותו "זדון" מכוון אותו מבקש התובע לייחס לנתבעת. יש להבחין בין הכוונה בביצוע בעוולה, קרי שזו לא נעשתה מבלי משים, לבין כוונה לפגוע – ולעניין זה ניתן להקיש מע"א 9656/03, עזבון המנוחה ברטה מרציאנו ז"ל נ' יהורם, (מיום 11.4.2005). עוד אציין שכאשר פסק בית המשפט פיצוי מוגבר בשל "כוונה לפגוע", היה זה במקרים חמורים ביותר, כגון מקרה של מזימה והגשת תלונות שווא בגין אונס למשטרת ישראל, ור' ע"א 7426/14, פלונית נ' אורי דניאל (מיום 14/3/16).

בנסיבות אלה, הנכון הוא להעמיד את הפיצוי הכספי לו זכאי התובע על הסך של 50,000 ₪ כערכו במועד הגשת התביעה המקורית. אדגיש שהפיצוי הוא בגין כלל פעולות הנתבעת – כך שאפילו היה נקבע שהתובע זכאי לפיצוי הן בשל הפגיעה בפרטיות והן בשל עוולת לשון הרע – עדיין הייתי קובע כלל הפיצוי הלא ממוני על הסך של 50,000 ₪ כערכו במועד הגשת התביעה המקורית.

חלק שלישי – הערה לפני סיום וסוף דבר

12. הערה לפני סיום

פסק הדין מתפרסם ללא שמותיהם של התובע והנתבעת. ייאמר שהתובע עתר בתחילה לחסיון שמו בלבד, תוך פרסום שמה של הנתבעת. בהחלטה מפרוטוקול יום 3/10/18 קבעתי כך (ההדגשות לא במקור) – "התובע טוען כי יש לחשוף את שמו בשל עירובם של קטינים בפרשה. התובע אף מפנה להתפתחות ההליך. התובע גם עותר לכך שרק שמו שלו יהא חסוי. בשלב זה, ולו בשל הסיבה הלכאורה טכנית לפיה לא צורך תצהיר לתמיכה בכל הקשור לחיסיון הרי אין לקבל הבקשה. אך גם מבחינה מהותית יאמר, שהדעת אינה נוחה מהטלת חיסיון אך ורק על שם של אחד משני בעלי הדין. אפילו הסיבה לחיסיון חלה רק ביחס לאחד מבעלי הדין, והכוונה היא ככל שהסיבה למעורבות קטינים – הרי אם חיסיון שמו של אחד מבעלי הדין, קמה סיבה עצמאית לחיסיון שמו של בעל הדין השני. ובמילים





בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15021-03-17 אלמוני נ' פלונית

פשוטות, בכל שתוגש בקשה בליווי תצהיר, בהחלט אפשר וגם אם איעתר לבקשה, הרי המשמעות תהיה חיסיון שמות שני בעלי הדין. ספק אם בכך גם יפגע עיקרון פומביות הדין, שכן עיקרון הפומביות ביחס לדין הוא לא בהכרח מחייב פומביות שמות המתדיינים".

בפועל לא הוגש תצהיר מטעם התובע וההחלטה ניתנת כעת במסגרת פסק הדין. בשלב מתן פסק הדין יש להתייחס פעם נוספת לשאלת פרסום שמם של בעלי הדין. ההליך לא הוגדר כהליך בדלתיים סגורות, ומשכך פסק הדין אכן פומבי. עם זאת – לאור הדין בשאלת פרסום שמות הצדדים, ולאחר עיון בקביעות פסק הדין – עולה שפרסום השמות עלול לגרום לפגיעה בבעלי הדין, וכן בעדים וצדדים שלישיים שאינם בעלי דין. מנגד דבר לא ייגרע מקביעות פסק הדין אם שמות הצדדים יופיעו כ"אלמוני" וכ"פלונית". בשולי הדברים אציין שנתתי דעתי לכך שהמבקש לעשות עבודת חקר יוכל, ככל הנראה להגיע לשמות הצדדים וזאת על סמך פרסום החלטות ביניים שניתנו. אין בכך כדי לשנות הקביעה לפיה פסק הדין יפורסם ללא שמות הצדדים, כאשר עדיין יש הבדל בין פרסום פומבי של אותם שמות במסגרת פסק הדין השלם לבין היכולת להתחקות אחר השמות תוך איתור החלטות שונות.

13. סוף דבר

אני מחייב את הנתבעת בתשלום הסך של 50,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 7/3/2017 ועד למועד התשלום בפועל. בנוסף אני מחייב את הנתבעת בתשלום הוצאות משפט יחד עם שכר טרחת עו"ד בסך כולל לשניהם של 19,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל.

ניתן היום, י"ח ניסן תש"פ, 12 אפריל 2020, בהעדר הצדדים.


אביים ברקאי, שופט

